

Arbejde ogsaa bortfalde, og naar de 600,000 Kr. lægges til og fordeles efter Lovforslagets Regler, tror jeg, man kommer til det samlede Resultat, som Folketinget har nævnt i sin Betænkning. Jeg tror nok, det har sin Rigtighed, at den samlede Ejendoms-skyld for det hele Land vil blive 7,3 pro mille — for Hjørring er jeg sikker paa, at det bliver 8 pro mille eller endogsaa over.

Saa har det ærede Flertal dernæst fremsat en Bemærkning om den for Landbruget saa fordelagtige Regel, at den Fortjeneste, en Landbruger, der selv driver sin Ejendom, har af denne, ikke skal sættes til særlig Indkomstskat. Denne Bestemmelse kalder det ærede Flertal en for Landbruget fordelagtig Regel. Jeg kan ikke rigtig se det, og jeg skønner ikke paa denne Fordel. Jeg kan ikke se, der er god Mening i at sige, at en Forpagter eller Fæster eller Lejer, en Bruger af en Ejendom i det hele taget, ikke blot skal svare Skat for sin kontraktmæssige Forpligtelse til Ejeren, men han skal endvidere svare Skat af den Fortjeneste, han har ved at drive Ejendommen. Det er i og for sig naturligt; men naar en Forpagter svarer Skat af sin Fortjeneste, finder jeg ikke, det er rimeligt, at det samme ikke gælder Ejeren. Hvorfor skal han være fri? Han skal kun betale 0,3 pro mille af de Penge, han har staaende i Ejendommen, men hvis han tjener flere Tusinde Kroner ved en Hovedgaard, skal han ikke betale en Øre i Skat af dem. Ja, det er ganske vist fordelagtigt for ham, men at det skal være fordelagtigt for Landbruget, kan jeg ikke se. Det er noget nyt, vi aldrig have kendt. I alle tidligere Indkomstskattelove have vi haft andre Regler, Regler for ensartet Beskatning af alle Erhverv, og jeg vil sige, at vel har jeg staaet her i mange Aar som Landbrugets Talsmand og vil gerne gøre alt, hvad jeg formaar, for at fremme dets Interesser, men vi forlange ikke nogen særlig Fordel paa de andre Erhvervs Beskostning. Vi sige: Stil os blot lige med de andre Erhverv, lad os faa samme Skattevilkaar som de andre, men vi bryde os ikke om noget, der skal se ud som en særlig Fordel for Landbruget. Desuden er det ikke nogen Fordel. Det kan være en Fordel for de store Godsbesiddere, at de slippe med at betale 0,3 pro mille af de Penge, de have staaende i deres Ejendom, og dermed Basta. Dersom en Mand har en Gaard, der har kostet 150,000 Kr., og han i den ejer 40,000 Kr. og Gæld for Resten, skal han betale 40 Gang 0,3 pro Mille, altsaa 32 Kr., i Skat, selv om

han maaske har flere Tusinde Kroner i Fortjeneste ved Ejendommens Drift og til sin Husholdning bruger flere Tusinde Kroner. Jeg kan ikke skønne, der er noget retfærdigt og rimeligt i det.

Saa kommer der en længere Redegørelse her i Betænkningen, som jeg synes det ærede Flertal kunde have sparet sig fuldstændigt. Flertallet siger, det er en overraskende Udtalelse af Folketinget om, at 0,3 pro mille maa anses for alt for lidt i Forhold til den Skat, der lægges paa personligt Erhverv, overraskende, fordi Folketinget selv har vedtaget noget lignende tre Gange i de foregaaende fire Aar. Dette sidste er rigtigt: Folketinget har vedtaget noget lignende i de foregaaende fire Aar; men det er bekendt for os alle her i Salen, at Folketingets Forslag vare Kompromisforslag, ikke blot med Hensyn til Skattelovene, men ogsaa med Hensyn til Toldloven. Det har været sagt atter og atter i denne Sal, at denne Formue- og Indkomstskat ikke tilfredsstillede Folketingets Ønsker, langt fra, men man gjorde, hvad man kunde, strakte sig, saa vidt man kunde, for at naa et Resultat. Men det overraskende i at sige, at det, man den Gang vedtog, var alt for lidt, forstaar jeg ikke. — Maa jeg nævne et andet Eksempel. Ved Toldlovens Behandling i de foregaaende Aar gik vi ind paa at stryge Værditolden over hele Linien. Det gjorde mig særlig ondt, men Folketinget gik nu saa vidt. Dersom vi nu under den fremtidige Toldbehandling, som jeg haaber vi snart skal komme til, rejse Krav om Værditolden paa ny, vil det ærede Flertal saa igen sige: det er overraskende at høre, at de Herrer tale om Værditold, siden de have været med til at stryge Værditoldsatserne. Ligeledes har Flertallet flere Bemærkninger angaaende den stigende Skala. Flertallet undrer sig over, at Folketinget har stillet Krav om en saadan, fordi Folketinget selv har vedtaget Lovforslag i de foregaaende Aar uden nogen saadan. Mine Bemærkninger fra før ramme selvfølgelig ogsaa denne Indvending. Vi have Gang efter Gang hævdet, at en moderat stigende Skala er i højeste Grad retfærdig, og jeg tror, at dette i Grunden erkendes fra alle Sider, i større eller mindre Grad. Det kan derfor ikke undre nogen, at vi rejse Kravet derom. At vi tidligere have strakt os saa vidt, at vi have strøget den i alt væsentligt for at forsøge at faa noget ud af Forhandlingerne, viser kun Folketingets store Beredvillighed til Imødekommen, men viser ikke, at man har opgivet